

Karen J. Klint (S):

I går kom der nogle positive tal frem om arbejdspladsernes kamp om nydanskere eller indvandrere, alt efter hvad man kalder dem. Der blev faktisk offentliggjort nogle gode tal, og det var Dansk Arbejdsgiverforening, der var med til at gøre det ved arbejdskraftchef Tina Voldby. Der blev sagt, at i perioden 1993-2001 er ledigheden blandt personer fra mindre udviklede lande faldet fra 40 pct. i 1993 til 16,2 pct. i 2002, og der er også nogle andre statistikker.

Jeg siger ikke hermed, at ledigheden er på et tilpas lavt niveau, der er nok at gøre endnu, men jeg synes alligevel, at det er passende lige at sige i dag, at der faktisk skete noget under den tidligere regering, også noget, der havde indflydelse på, at flere af vores udlændinge kom i arbejde.

Jeg synes også, det er passende at sige det i dag, når vi skal drøfte de syv hovedelementer, som regeringen og højrefløjen her peger på for at få flere i arbejde, et mål, vi alle enige i. Vi taler jo alle om flere i arbejde og mere integration. Det, vi er imod, er de mekanismer, som L 126 vil bruge som værktøjer til at nå målet.

Vi har ikke været til forhandling med ministeren, derimod har vi haft ministeren til åbent samråd i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik, og det var ganske meget oplysende også med hensyn til det menneskesyn, der ligger bag nogle af tingene.

Man kan godt tillade sig at citere fra et talepapir, når det har været i åbent samråd, og en sætning, der slog mig, både da vi havde samrådet, og også da jeg læste det, var, at der står noget om, at nyankomne udlændinge typisk får en høj ydelse. Det giver jo anledning til, at folk tror, at udlændinge bare kan gå over grænsen og fra dag ét få dobbelt kontanthjælp, eller hvad det nu er, og det er faktisk at misinformere borgerne.

Vi frygter, at nogle af de ting, som nu er med i L 126, er første skridt til at ændre på arbejdsmarkedet generelt. Vi har ikke her helt kunnet få afklaret, hvad der sker med revalideringsydelsen, men hvad sker der med andre ydelser?

Nu lægges der op til, at familier med flere end to børn kun kan få hjælp til de to yngste børn. Hvad er det, man putter ind i de almindelige ydelser i ly af flygtninge- og indvandrerdebatten? Er det reelle mål at ændre på de andre ydelser og på arbejdsmarkedet til skade for arbejdstagerne og andre familier? Hvad er det, man misbruger flygtninge- og indvandrerdebatten til her?

Statsministeren sagde ved sin tiltrædelse, at klassekampen er død. Nu genindføres den, ikke så meget på grund af strukturelle forhold på arbejdsmarkedet, men i kraft af en lovgivning fra højresiden i salen, og det tager vi afstand fra.

Vi ønsker et sammenhængende samfund, hvor alle yder noget både på arbejdsmarkedet og også i samfundet i almindelighed, for vi ønsker demokrati, og i et demokrati er man nødt til at deltage og ikke isolere sig.

Det Radikale Venstre har nu gjort opmærksom på de problemer, der er med L 126 og handicapområdet, og det har vi virkelig forsøgt at få nogle svar på under sagens behandling i udvalget. Vi er enige i de ændringsforslag, der kommer, dem vil vi gerne være med til støtte, når vi skal drøfte dem mere indgående, og vi vil også gerne være med til at anbefale, at vi får sagen tilbage til en ekstra behandling her mellem anden og tredje behandling.

Af hensyn til både regeringspartierne og måske især ministerens opfattelse af, hvad Socialdemokraterne vil på flygtninge- og indvandrerområdet, vil jeg gerne gentage her, at Socialdemokratiet går ind for selvforsørgelse og integration. Vi går ind for, at vi viser hensyn til folk, der skal have mere hjælp for at komme vejen hen til målet, der hedder selvforsørgelse. Vi går ind for lige muligheder for, at alle kan deltage i samfundslivet til glæde for både naboskabet og demokratiet.

Vi tror bare ikke på, at L 126 er svaret på at nå derhen. Vi tror ikke på, at den ulighed, der vil være på den økonomiske side, på den forskel, der vil være på forældre til børn, er vejen til integration. Vi tror faktisk, at det er med til at give nogle af flygtninge- og indvandrerbørnene ulige og meget færre muligheder for at deltage i fritidsliv; til at deltage i klubaktiviteter; til at komme i sportsforeninger, når forældrene ikke har økonomi dertil.

Derfor tror vi, det godt kan ske, at den lave ydelse kan få nogle til at synes, at de kan føle sig truet til at gå på arbejdsmarkedet. Vi tror faktisk så meget på mennesker, at de meget gerne vil på arbejdsmarkedet, og de statistikker, jeg startede med at læse op fra, viser jo også, at der har været et stort skred fra, at der var en massiv arbejdsløshed blandt flygtninge og indvandrere i begyndelse af 1990'erne, til at der nu er ved at være lidt styr på det.

Jeg siger ikke, at der er styr nok, der er måske 10 pct. endnu i nogle grupper, der skal hentes ud på arbejdspladsen, hvis der er arbejdsevne